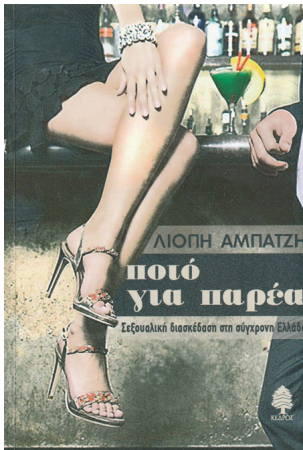

Η ανθρωπολόγος Λ.Α. επιχειρεί μια βαθιά τομή σε αυτό που δηλώνει στον υπότιτλο: «Σεξουαλική διασκέδαση στη σύγχρονη Ελλάδα». Η διακριτή και αρκετά ασυνήθιστη μέθοδός της συντελείται από το γεγονός ότι δεν βολεύτηκε μόνο με μια, ας την χαρακτηρίσουμε, παρατηρητική ματιά. Δεν στάθηκε δηλαδή μόνον ως μια ερευνήτρια μελετώντας το φαινόμενο, αλλά έκανε το τολμηρό βήμα και εργάστηκε στο χώρο.

Και αν το ερώτημα είναι: «ποιος είναι ο χώρος;» η απάντηση βρίσκεται στην πρώτη αράδα του πονήματός της.

«Στο βιβλίο αυτό εξετάζεται η πολιτισμική πρακτική της κονσομασιόν την οποία επιτυχημένα αποτυπώνει η έκφραση "ποτό για παρέα"».

Με ξεκάθαρο πλέον το αντικείμενο η συγγραφέας δομεί τη δουλειά της πάνω σε ένα δίπολο.

Από την μια υπάρχει μια εξειδικευμένη επιστημονική προσέγγιση με δεκάδες παραπομπές σε αντίστοιχη βιβλιογραφία, προϊόν σοβαρής μελέτης με δυσνόητες ή και άγνωστες σε κάποιο βαθμό λέξεις σε ένα ευρύτερο κοινό. Από την άλλη συναντάμε τις εκφράσεις, το λόγο των εργαζόμενων και των πελατών, με δεδομένες τις διαφορές που τον χωρίζουν από την καθαρά ανθρωπολογική εξέταση.

Στοιχειοθετημένο στα τέλη της δεκαετίας του 90 και της αρχές της επόμενης, αφενός όλα

τα χρηματικά ποσά αναφέρονται στο πρώην εθνικό νόμισμα, γεγονός που θα κάνει δυσπρόσιτη την αναγωγή στο ενιαίο ευρωπαϊκό νόμισμα στους νεότερους, αφετέρου δε μένουμε με την υποψία ότι αρκετά πράγματα θα έχουν αλλάξει ειδικά με την ολοένα επιταχυνόμενη πορεία της ζωής και την κυριαρχία της ψηφιακής τεχνολογίας πάνω στις σχέσεις, ειδικά με τα μέσα κοινωνικής διαδίκτυωσης.

Για εκείνους που είναι «τακτοποιημένοι» με άλλους τρόπους, τους οποίους θα χαρακτηρίζαμε πιο διαδεδομένους και αποδεκτούς, ο κόσμος που μας περιγράφει η συγγραφέας δεν είναι συμβατός. Δεν είναι απαραίτητο να χαρακτηριστεί ως περιθωριακός, αλλά οφείλουμε να δεχθούμε ότι εφόσον υφίσταται, εξυπηρετεί.

Ασφαλώς η όποια διασκέδαση, ο οποίος ευχάριστος χρόνος δημιουργείται ή ξοδεύεται σε τέτοιες συνθήκες, έχει παρασκήνιο, κρύβει δυσάρεστες πτυχές, στηρίζεται σε μια χρηματική συναλλαγή. Ταυτόχρονα όμως έχει τη δύναμη να σπάει ισχυρά κοινωνικά στερεότυπα και να προσφέρει ένα είδος παράδοξης δικαιοσύνης, αλλά και ένα αλλόκοτο αταξικό πρότυπο μέσα από μια ετερόκλητη και ανομοιογενή πελατεία.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα στη σ. 137, όπου περιγράφεται η παράκληση ιδιοκτήτριας μαγαζιού σε γιατρό να σηκωθεί από τη θέση του γα να την παραχωρήσει σε Αλβανό εργάτη. «*Να σηκωθώ εγώ για να κάτσει Αλβανός;*» δυστρόπησε ο γιατρός, για να λάβει την απάντηση: «*Γιατρέ μου, ας κέρναγες κι εσύ όσο ο Αλβανός*».

Δομημένο σε έξι κεφάλαια, το βιβλίο, ερευνά εξονυχιστικά τη λειτουργία, τις πρακτικές, τις ανάγκες που καλύπτει η δραστηριότητα της κονσομασιόν, αλλά και κάποιες παθογένειες που την γεννούν. Κατατοπιστικότατο και το τελευταίο, όπου καταπιάνεται με τους όρους «καυλάντα» και «καψούρα».

Αναρωτιέμαι αν το εκτίμησαν περισσότερο οι θιασώτες, ή οι απέχοντες της κονσομασιόν.